

Инокентий.

(Гледа замислено) Ако трѣбва — и то ще стане. Мене много ми харесватъ тия хора. Азъ всекога съмъ мислилъ, че на трудолюбивия, на честния човѣкъ трѣбва да се съдѣйствува.

Еремия.

Да знаешъ каква подкрѣпа, каква вѣра ще дадешъ на тѣхъ! Мощната дѣсница не трѣбва да се свива прѣдъ дѣлото на правдата.

Бистра.

(Която до това врѣме само гледа изъ прозореца) Намѣстника пакъ иде?

Еремия.

(Като погледва) Чичо, ти трѣбва да изругаешъ тоя подлець! Веднѣжъ за винаги му затвори вратата. Ахъ, каква продажна душа. Не мога да го търпя.

Излиза. Слѣдъ него и Бистра.

Инокентий.

(Остава самъ и запушва) Дълго мълчанне.

VIII.

Влиза Тодоръ. Той има изгледъ на разкаянъ човѣкъ.

Тодоръ.

(Изправи се и сипра погледъ о Инокентия, който гледа земята) (тихо) Инокенте!

Инокентий.

(Вдига очи и мълчаливо го гледа)

Тодоръ.

Едно послѣдне усилие не ще бѣде безъ подза, не ли?